

جایگاه واقعی کشوری با 88% واردات کجاست؟

امیرعلی لاهرودی

چند روز قبل رادیو لندن در برنامه فارسی خود گفت که واردات ایران 88% و صادرات ایران تنها 1% است. روزنامه های ایران از ارقام چهار میلیونی بیکاران خبر می دهند. ما به جزئیات اعتراضات کارگری به بستن کارخانه های ملی نساجی و فروش کارخانه های موسسات تولیدی بخش دولتی به بخش خصوصی نمی پردازیم و ضرورتی هم برای این امر نمی بینیم. برخی خبرگزاری های داخلی و روزنامه های مجاز در ایران بطور فوری خوانندگان خود را از این موضوع مطلع می سازند. مجلس شورای اسلامی در چند روز قبل دو میلیارد دلار برای خرید بنزین از خارج در ارقام بودجه به تصویب رساند. مفسرین داخلی و خارجی پیش بینی کرده اند که این دو میلیارد دلار تنها 6 ماه برای واردات بنزین کفایت خواهد کرد. بدین ترتیب در کشور نفت خیز ایران نه تنها توجهی به تولید بنزین نمی شود و حتی با باز گذاردن مرزهای کشور کالاهای ارزان قیمت بازار ایران را پر می کنند و در نتیجه کارخانه های تولید کننده کالاهای مصرفی بویژه تولید کننده کالاهای مصرفی طویل المدت از کار می افتند و کشور دارد مانند دوبی به بازار مکاره بین المللی مبدل می شود. کشورهای صنعتی جهان با سیاست اقتصادی خود بدون اعمال فشار سیاسی و نظامی تولیدات صنعتی را در جهان سوم از بین می برند و در مقابل ثروتهای طبیعی این کشورها را بشکل مواد خام می برند و آن را به کالاهایی مبدل می کنند که مورد نیاز کشورهای صادر کننده مواد خام هستند.

علت دیگر وضع موجود بی توجهی حکومتگران نسبت به اقشار کم درآمد است. سال های سال است که روستاهای ایران از سکنه خالی شده و می شوند و در حاشیه شهرهای کوچک و بزرگ در کلبه دست ساخته زندگی می کنند و با دست فروشی و یا احیاناً با فروش مواد مخدر زندگی اسف بار خود را ادامه می دهند. همزمان با بی توجهی به گسترش تولید صنعتی **سیاست نظامی گری** نیز درآمد کلان ارزی را به کام خود می کشد. تبلیغ رویارویی با قدرتمندترین حکومت جهان (آمریکا) نمی تواند در سیاست نظامی گری بی تاثیر باشد. جمهوری اسلامی مدعی است که اکنون ایران تنها کشوری است در منطقه که بعد از سقوط صدام می تواند به عنوان قدرت بزرگ سیاست خود را در منطقه عملی سازد و از انزوای سیاسی بیرون بیاید. حتی اگر چنین ادعائی قابل تحقق هم باشد، راه آن از مسیر نظامی گری نمی گذرد، بلکه باید با استفاده صلح آمیز از انرژی اتمی نه تنها با روسیه، حتی با آمریکا نیز همکاری کرد. تنها با در پیش گرفتن چنین سیاستی ایران می تواند وزنه سیاسی و اقتصادی خود را باز یابد. گریز از این راه بجز فاجعه چیز دیگری در برنخواهد داشت.

راه توده شماره 114

04.12.2006